

Maal, er utvivlsomt rigtig. Det vil imidlertid i dette Niemed vistnok være langt heldigere og mere stemmende med Skattens Væsen — ligesom Tilfældet var i det Rigsdagene i Samlingen 1866—67 forelagte Udkast — at give en Regel for, hvorledes Indtagten af oft-nævnte Erhvervsafgifte kan anslaaes. En saadan findes i Lovforslagets § 13 og er bygget paa en Gjennemsnitsberegning af Eiendommens Værdi. Denne Maalestof, der kun angiver, hvad der i Almindelighed maa ansees som Minimum af Indtagten, lader Skattecommissionerne det fornødne Spillerum, idet de kunne foretage Forhøielse efter de særlige Forhold med Hensyn til hver enkelt Eiendom, medens den givne Regel selvfølgelig ogsaa kan fraviges saaledes, at Indtagten kan sættes under det fastsatte Minimum, naar Vedkommende gjør Selvangivelse og derved tilstrækkeligt godtgjør, at hans Indtagt virkelig ikke har naaet den Størrelse, der efter den i Loven indeholdte Regel vilde udkomme. Til nærmere Oplysning herved er der vedføjet disse Bemærkninger en Oversigt over Indtagten af Jordbrug, beregnet efter den i Loven givne Regel efter forskellige Værdier for Harkornet.

Det er derhos ogsaa ved Sammenfatningen af Skattecommissionerne søgt at sikkre Statskassen, at den virkelige Indtagt saavidt muligt bliver fremdragen og undergivet Beskættningen.

I de tidligere Indkomstskattelove har hele Indtagtsansættelsen været lagt i de kommunale Myndigheders Hænder, hvilket ikke alene var uden Betænkelighed, men ogsaa maatte ansees som det Principrigtigste, saalænge Kommunen stod overfor Statskassen som den egentlige Skatteyder og, da den selv maatte søge at faae Beløbet ind hos de Skattepligtige, havde den væsentligste Interesse i Rigningens Udfald. Naar dette Forhold forandres, lader det sig ikke overse, at de kommunale Myndigheder selv med den bedste Villie til en samvittighedsfuld Udførelse af deres Hverv let kunne lade sig paavirke af Hensynet til den paagældende Communes og dens Beboeres Tarv, hvilket de nærmest maae ansee sig kaldede til at varetage,

ligesom de ogsaa let ville være udsatte for at arbejde under et Tryk fra Communes Beboere og den blandt disse herskende Anskuelse. Ved det Lovforslag til en Indkomstskat efter Procentsystemet, der forelagdes i Rigsdagssamlingen 1866—67, i hvilket de kommunale Myndigheder vare bibeholdte som Skattecommissioner, havde man foreslaaet den Fare, hvorfor Statskassens Interesse i denne Retning var udsat, modarbejdet derved, at man tillagde Kommunen en Deel af Skattens Beløb og saaledes interesserede den selv i Rigningens Udfald. Dette Middel vil imidlertid næppe vise sig tilstrækkeligt, idet det, der paa denne Maade tilflyder Kommunen, maa affortes i, hvad der det følgende Aar skal lignes til den, saa at Resultatet i Virkeligheden kun bliver, at en Deel af Communes Indtagter kommer den tilgode ad en anden Vej end den sædvanlige, og altsaa opnaaes der ikke herved nogen Fordeel for Kommunen eller Lettelse for dens Beboere. Derimod maa det antages, at Maalet bedre vil naaes ved at sammensætte Skattecommissionerne saaledes, at Fleertallet kommer til at bestaae af Personer, der ere uberørte af den enkelte Communes Interesser, medens paa den anden Side det Personal- og Localkjendskab, som kun kan ventes hos den enkelte Communes egne Beboere, vil komme Commissionen tilgode dels gennem de 2 Medlemmer, der vælges af Communes Bestyrelse, dels gennem den foreløbige Indtagtsansættelse, som denne efter § 11 skal foretage. Man har derhos ved at lade de af Regjeringen og Amtsrådet valgte Medlemmer fungere for større Kredse (Folkethingkredsene) søgt at virke her til at fremkalde Æensartethed i Ansættelserne. Ved den nævnte Sammenfatning af Skattecommissionerne antager man, at der vil virkes langt bedre i begge de nævnte Retninger end ved den ved Loven af 25de Juli 1867 indførte Skattecommissionainstitution.

Derimod har man bibeholdt de kommunale Myndigheders Medvirkning, foruden ved den ovenanførte foreløbige Ansættelse, dels til Udførelsen af de selve Indtagtsansættelsen forudgaaende Arbejder — fordi disse lettere ville